

РЕШЕНИЕ

№ 4328

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2830** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място] срещу решение № 20042511 от 15.02.2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 94-ти състав, постановено по НАХД № 13403/2020 г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 534379-F560579/31.08.2020 г. на директора на Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП-С., с което на [фирма] за нарушение на чл. 97а, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) на основание чл. 178 от ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв.

В касационната жалба се посочва, че решението е незаконосъобразно и необосновано. Твърди се, че акта за установяване на административно нарушение / АУАН / е издаден след изтичането на преклузивния срок по смисъла на чл.34 от ЗАНН., тъй като регистърното производство по ЗДДС има административен характер, а не както административнонаказващия орган и СРС са приели данъчен такъв. Заявява се, че при издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липса на необходими реквизити и по-конкретно точна дата на извършване на нарушението. Не били изложени и съображения защо административнонаказващият орган приема, че не е налице маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН. Прави се

искане решението на СРС и потвърденото с него наказателното постановление да бъдат отменени. Претендират се разноски за две инстанции, съгласно представен списък.

В съдебно заседание касатора [фирма], чрез адв.И., поддържа касационната жалба. Ответникът ТД на НАП-гр.С., чрез юрк. К., оспорва касационната жалба, моли оспореното решение да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно. Моли за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на претендирания от касатора адвокатски хонорар.

Прокурорът от СГП дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVIII-ти касационен състав, като взе предвид доводите на страните и събраните в хода на въззивното производство доказателства, намира за установено, от фактическа и правна страна, следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 63 от ЗАНН, от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена от процесуално легитимирано лице, в срок жалба срещу НП № 534379-F560579/31.08.2020 г. на директора на дирекция „Обслужване“ ТД при НАП-С..

С горното наказателно постановление на касатора [фирма] за нарушение на чл. 97а, ал. 4 във вр. ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност на основание чл. 178 от ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв., за това, че на 03.07.2019 г. дружеството е било получател на облагаема доставка на услуга с място на изпълнение на територията на страната, извършена от доставчика „G. I. L.“- И. с валиден V. № IE 6388047V - данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната, поради което за касатора е съществувало задължение да подаде заявление за регистрация по ЗДДС, в срок до 27.06.2019 г., а е подал такова едва на 02.07.2020 г.

По повод подадено заявление за регистрация по чл. 97а от ЗДДС от [фирма] е извършена проверка от св.П. /инспектор по приходите в ТД на НАП – С./, при която констатирал, че на 03.07.2019 г. дружеството-жалбоподател било получател на облагаема доставка на услуга с място на изпълнение на територията на страната, извършена от доставчика „G. I. L.“- И. с валиден V. № IE 6388047V, което не е установено на територията на страната, с предмет услуги за реклама на стойност 5,20 евро. Тъй като данъчното събитие е възникнало на 03.07.2019 г., задължението за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС е следвало да бъде сторено седем дни преди датата, на която данъкът за доставка е станал изискуем, т.е. до 27.06.2019 г. За така установеното административно нарушение бил съставен АУАН, а в следствие и процесното НП.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира, че районният съд, съответно административнонаказващият орган, правилно са квалифицирали нарушението като такова по чл.97а, ал.4, вр. ал.1 ЗДДС, за което на основание чл.178 ЗДДС се следва имуществена санкция.

По направеното в касационната жалба възражение за нарушение по чл.43, ал.1 ЗАНН при предявяването на АУАН, настоящият съдебен състав напълно споделя мотивите в решението на СРС, а освен това АУАН е надлежно връчен, не е налице съществено нарушение на процесуални правила, което да е основание за отмяна на НП, доколкото

касаторът е могъл да изложи възраженията си и представи доказателствата си в 3-дневния срок по чл.44, ал.1 ЗАНН. Липсва дерогиране и на записаното в чл.34 от ЗАНН, тъй като АУАН е съставен в тримесечен срок от откриване на нарушителя и в двугодишен срок от извършване на нарушението.

Неоснователно е и възражението за липса в АУАН на реквизити по чл.42 ЗАНН. В АУАН са посочени достатъчно обстоятелства, от които ясно и конкретно се установява датата на извършване на нарушението. Посочено е мястото на седалището на търговеца – [населено място], по което следва да се подаде заявлението, т.е. мястото на извършване на нарушението е в [населено място]. Изложени са и фактически обстоятелства, от които да се направи извода, че са осъществени всички елементи от фактическия състав на вмененото административно нарушение – посочено е, че на 03.07.2019 г. дружеството е било получател на облагаема доставка на услуга с място на изпълнение на територията на страната, извършена от доставчика „G. I. L.“- И. с валиден V. № IE 6388047V. Тъй като данъчното събитие е възникнало на тази дата, задължението за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС възниква 7 дни преди датата, на която данъкът за доставка е станал изискуем, т.е. в случая на 27.06.2019 г. Правилно така описаното от фактическа страна е квалифицирано като нарушение по чл. 97а, ал.4 във вр. с ал.1 от ЗДДС.

Съдебното решение е съобразено с материалния закон, процесуалните правила и е обосновано. При правилно изяснена фактическа обстановка, районният съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, като изложените в същия аргументи не следва да бъдат преповтаряни.

Касационната съдебна инстанция приема, че по делото е установено извършването на нарушението, в какво се изразява то, както и правният субект, който следва да бъде административно наказан. Посочени са както в АУАН, така и в НП елементите от обективна страна на деянието – видът на нарушението, датата на извършването му чрез бездействие, която е съобразена нормативно – 7 дни преди датата на която данъкът за доставката става изискуем, обстоятелствата, при които е извършено и законните разпоредби, които са били нарушени.

Съгласно чл. 97а, ал. 1 от ЗДДС, на регистрация по този закон подлежи всяко данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6, което получава услуги с място на изпълнение на територията на страната, които са облагаеми и за които данъкът е изискуем от получателя по чл. 82, ал. 2. Съобразно чл. 97а, ал. 4 от ЗДДС, за тези лица възниква задължение за подаване на заявление за регистрация по този закон не по-късно от 7 дни преди датата, на която данъкът за доставката става изискуем (авансово плащане или данъчно събитие), като данъчната основа на получената услуга подлежи на облагане с данък. Данъчно събитие по смисъла на този закон е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностното придобиване, както и вносът на стоки по чл. 16 – чл. 25, ал. 1 от ЗДДС. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена.

В случая е установено, че касаторът е получател на облагаеми услуги с място на изпълнение на територията на страната, от данъчно задължено лице извършващо независимата си икономическа дейност в друга държава-членка, във връзка с договорни отношения между тях по предоставяне на услуги.

Съгласно чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС, когато доставчикът е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната и доставката е с място на

изпълнение на територията на страната и е облагаема, данъкът е изискуем от получателя по доставката при доставка на услуги - когато получателят е данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6 от ЗДДС. Безспорно е също, че регистрацията по специалния ред на чл. 97а, ал. 4 от ЗДДС, не е своевременно извършена в срока до 27.06.2019 г. Въз основа на така установените по делото доказателства следва, че касаторът е субект подлежащ на регистрация по чл. 97а, ал. 1 от ЗДДС, което не е изпълнило в срока по чл. 97а, ал. 4 от ЗДДС задължението си да подаде заявление за регистрация, като по този начин е осъществило състава на административно нарушение по чл. 178 от ЗДДС, за което правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност.

Касационният състав приема, че регистрацията по реда на чл. 97а от ЗДДС е самостоятелна. Следователно неизпълнението на задължението за подаване на заявление за регистрация по реда на чл. 97а от ЗДДС винаги изпълва състава на административно нарушение.

Първостепенният съд е обсъдил и приложението на чл. 28 от ЗАНН, които се споделят и от настоящата касационна инстанция. Извършеното нарушение, с оглед на обстоятелствата, при които е извършено, не представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от този вид. Предвид изложеното, правилен е извода на районния съд, че в конкретната хипотеза не следва да намери приложение разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като не е налице маловажност на случая. Съдът споделя напълно доводите на СРС, вкл. и тези, касаещи неприложимостта на чл.28 от ЗАНН в конкретната хипотеза, поради което не намира за нужно да ги повтаря – чл. 221, ал.2, изр.2-ро от АПК.

С оглед изхода на делото и своевременното искане за присъждане на разноски, в тежест на касатора следва да бъдат възложени сторените такива от ТД на НАП – С., представляващи юрисконсултско възнаграждение в касационно производство в размер на 80 лева, съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, като се отчете че делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Предвид горното, обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

С оглед горното и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. с чл.63 ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20042511 от 15.02.2021 г., постановено по НАХД №13403/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 94-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], [населено място], р-н „Л.“, [улица], ет.1 ап. 1 да заплати на ТД на НАП – С. сумата от 80 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.